

критъ съ злато конь и царскый ви поглядъ, кой-то възбуждаше любопытство то на всякого.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

И вы бѣхте много прѣкрасна и свѣтхте подь златно-стофеното си облекло.

ДОНА ЛЮКРЕЦЯ

Охъ! недѣйте приказва за мене, господние, когато приказвамъ за васъ. Известно е само че ми завяждатъ всичкытѣ княгини за честь-та коя-то съмь имала да земж най добрый христіанскы херцогъ. И обычамъ вы наистина като че съмь на осемнадесатъ години. Познавате ли че ва обычамъ Алфонсе. Но нѣкога азъ ся показвамъ неразбрана и хладнокрѣвна къмъ васъ, нѣ недѣйте ся сърди, защото-то това зависи отъ характера ми, а не отъ сердце-то ми. Послушайте, Алфонсе; ако да мя бѣхте събѣтували честичко, то азъ быхъ ся поправила. О колко добро вѣщо да ся обычяме! Дайте си рѣка-та, — пригърнете мя, донъ Алфонсе! Колко ще бѣде срамно за насъ прѣдъ хора-та да ся караме въ най хубавый палатъ на свѣта заради единъ ничтоженъ и скыталець венеціанскы офицеринъ! Трѣбва да го изгонимъ отъ Ферраръ, и да го забравимъ за всякого. Да иде дѣто ще, не е ли тѣй Алфонсе? Никога лъвъ и лъвица не ся каратъ за една муха. — Почакайте да кажѣмъ отъ ваша страна на Бавиета да испѣди Дженаро, единъ часъ по-напрѣдъ, отъ градъ-тъ ни!

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не бързайте толкова.

М. Л.